

Sygn. akt I USK 578/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania J. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Ostrowie
Wielkopolskim
o wypłatę świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 listopada 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. akt III AUa 82/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi, wyrokiem z dnia 29 lipca 2021 r., oddalił apelację J.D. od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 10 grudnia 2020 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 13 marca 2020 r.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik odwołującego się, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na podstawy uregulowane w art. 398⁹ § 1 pkt 1-2 k.p.c. Zdaniem skarżącego, istotne zagadnienie prawne obejmuje problem interpretacji wyjątku od zasady wypłaty jednego świadczenia, jaki wynika z art. 95 ust. 2 w związku z art. 15a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej ustawa emerytalna), to jest czy żołnierz

pozostający w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., którego cywilny staż pracy zawodowej został uwzględniony przy ustalaniu emerytury wojskowej jedynie w niewielkiej części (jako uzupełnienie stażu wojskowego) z powodu pobierania emerytury wojskowej w maksymalnej wysokości, traci prawo do pobierania obu świadczeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania, bowiem zagadnienie prawne, jakie przedstawia skarżący zostało już rozstrzygnięte uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21 (OSNP 2022 nr 6, poz. 58), zgodnie z którą ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 7 ustawy zaopatrzeniowej).

W uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił powody, dla których nie można zaakceptować stanowiska skarżącego (powinienem otrzymywać dwa świadczenia), a tym samym wyznaczył standard interpretacyjny, który obecnie nie pozwala akceptować wykładni prezentowanej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17 (OSNP 2019 nr 9, poz. 114).

Oczywiście Sąd drugiej instancji słusznie zwrócił uwagę, że sytuacja faktyczna odwołującego jest nieco odmienna od głównego nurtu, wyjaśnionego w uchwale powiększonego składu Sądu Najwyższego (bo emerytura wojskowa i jej wysokość obejmuje także cywilne okresy zatrudnienia), to jednak *per saldo* skarżący odwołuje się do argumentów, które w tej uchwale zostały wyjaśnione. Tym samym nie istnieją wskazane we wniosku podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[as]

